

Čís. 4858.

Dobu, pro kterou jest daním a veřejným dávkám přiznáno právo na výsadní uspokojení, nelze v případě opětné dražby počítati od dražby původní.

(Rozh. ze dne 31. března 1925, R II 93/25.)

Nemovitost, původně vydražená dne 14. prosince 1922, byla v opětné dražbě prodána dne 7. srpna 1924. Při rozvrhu nejvyššího podání přikázal soud první stolice úrazové pojišťovně nedoplatky příspěvků pouze za dobu od 28. června 1922 vzhledem k tomu, že byly knihovně zajištěny teprve dne 28. června 1923. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Pokud se toho týče, že přihlášené nedoplatky nemocenských příspěvků nebyly rekurentce z nejvyššího podání přiznány za dobu 1½ roku od původní dražby zpět počítajíc, nýbrž vzhledem ke knihovnímu zajištění ze dne 28. června 1923 toliko od 28. června 1922, jest stížnost neopodstatněna. Dobu, pro kterou jest daním a veřejným dávkám přiznáno právo na výsadní uspokojení, nelze v případě opětné dražby počítati od dražby původní. Podle Šu 154, odstavec druhý ex. ř. pozbývá pravoplatným povolením opětné dražby původní dražba účinnosti a věc má se tak, jakoby původní dražby nebylo (§ 157 první odstavec ex. ř. a motivy k Šu 154—157 ex. ř.). Proto odpadá původní dražba i při počítání doby, pro kterou daním a veřejným dávkám jest přiznáno výsadní právo a nižší soudy rozhodnuvše, jak se stalo, nepochybily.

Čís. 4859.

Vlastník peněz, zabavených vymáhajícím věřitelem u třetí osoby, může se domáhat na vymáhajícím věřiteli náhrady dle zásad o bezdůvodném obohacení (condictio sine causa).

(Rozh. ze dne 31. března 1925, Rv II 12/25.)

Výkonný orgán zabavil u dlužníka R-a tisícikorunovou bankovku, náležející žalobkyni, vydal 830 Kč 82 h vymáhajícímu věřiteli a zbytek žalobkyni. Žalobu, domáhající se na vymáhajícím věřiteli zaplacení 830 Kč 82 h, procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Odvolací soud uznává za prokázáno, že zabavená tisícikorunová státovka nebyla majetkem dlužníka R-a, nýbrž majetkem žalobkyně,